

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

«Ω, ήσαν μιά τρομερά όμιάς, οι τέσσερες αούτο άποφασισμένοι ένπατριδαί!... Οί άλλοι συνωμώται τους κύταζαν όχι μόνο, μέ θαυμασμό, αλλά και με κρηφή χαρά: «Ο Ρισελιέ—ένωϊωθαν όλοι τους—ήταν καταδικασμένος... Τίποτε δέν θά μπορούσε νά τον σώσει!»

Ένθουσιασμένος ο βασιλόπιας Γάστων του 'Ανζού, σηκώθηκε κι έσφιξε τό χέρι της 'Αναϊδος, φρονάζοντας:

—'Ο Ρισελιέ δέν γλυτώνει πειά!... «Όλα κανονίσθηκαν!»

Δέν τόλμησε θέβια νά προσθήσει:

—'Χαρς καθόλου έγω νά κινδυνέψω!

«Όλοι έμως ένωϊωσαν την μυστική κι' άναδρη αυτή σκέψη του. Κι' όσοι άπ' τους παρόντας ήσαν ε' ν δ ρ ε ς σωστο, κύταζαν μέ άφνια τόν βασιλόπιαδα και σκέφθηκαν:

Αούτος ο άνθρωπος θά μιάς προδώσει καμιά μέρα, γιά νά σώσει τό κεφάλι του!...

Ένωτωματώ, ή βασιλίσα 'Αννα ή Αούτριακή, σηκώθηκε άπ' την παράμερη θέσι της. Βάδιζε ίσα στην 'Αναϊδα, της έσφιξε όλόθερα τό χέρι και της είπε μέ άπειρη έκτίμησι:

—'Αν δέν ή μ ο' υ ν ή βασιλίσα τ η ς Γ α λ λ ί α ς , θ ά ή θ ε λ α ν ά ε ί μ α ι ε' Ε σ ε ι ς !

«Έπιασε ύστερα τό κεφάλι της κατασυκινημένης 'Αναϊδος στα χέρια της και σκούθινας τή φίλησε μέ άγάπη στα δυό μάγουλά της.

Οί συνωμώται άνατρίχιαν άπό συγκίνηση κι' αούτοι και ξεπασαν ος φρονιόδεις έπευφημίες. Σιγά-σιγά κατόπιν, ή παραχή έπαψε. Η βασίλισσα γύρισε στη θέσι της και κατέβασε πάλι τόν πέπλο του έκρυψε τό πρόσωπό της. Η 'Αναϊς, μαζί μέ τους τέσσερες ίππότες της έφυγαν άπ' τή συγκέντρωση. ΗΉθελαν μέ αούτό νά δείξουν, ότι όσα μυστικά θά γελόντουσαν εκεί κατόπιν τούς ήσαν άδιάφορα, έφοσον είχε κανονισθή τό πιό τρομερό σημείο της συνωμοσίας: 'Ο φόος δηλαδή του Ρισελιέ!...

Η λεπτότης αούτης 'Αναϊδος και τών όπαδών της, προκάλεσε τόν θαυμασμό τών άλλων. Πούτ' ή δούκισσα ντε Σεθρέζ, ψιθύριζε έπιδοκιμαστικά:

—Καλύτερα πού έφυγε ή δεσποινίς ντε Λεσπάρ!... Εϊνε τόσο άγνή, ώστε ή συνειδησίς της θά έπαναστατούσε άν έμενε έδώ και άκουγε τά όσα πρέκειται νά ποΐμε!

Και πραγματικά έπακολούθησε ύστερα μιά τέτοια συνδιάλειξι—σχετική μέ τις ύπόλοιπες λεπτομέρειες του συνωμοτικού σχεδίου—όστε μόνον όσοι ξεέρου την άπανθρωπία και τή διαφθορά τών ήθών, κατά την εποχή εκείνη, θά μπορούσαν νά την πιστώσουν!

Δηλαδή συνέθεσαν τά εξής: Μόλις άποχώρησε ή 'Αναϊς κ' οι άλλοι, τέσσερες ίππότες της, οι συνωμότες άρχισαν νά συσκέπτανται, τί θά έπακολούθουσε ύστερα άπ' τόν φόνο του καρδιναίου. Και ή δούκισσα ντε Σεθρέζ, πού τόλημρη, αλλά και πού κυνική στα σχέδιά της, πρότεινε:

—'Όρα πού κανονίστηκε ή τύχη του καρδιναίου, εϊνε ή στιγμή ν' άποφασίσουμε και γιά την τύχη του άρχηγού μας!... Τού έκλαμπαρότου πριγκίπου Γάστωνος ντ' 'Ανζού, δηλαδή!

—'Πελί της τύχης μου; Διέκομε ο Γάστων, άνήγουος.

—Μάλιστα, έκλαμπαρότατε! Τόνισε πάλι ή δούκισσα ντε Σεθρέζ, μέ φωνή καθαρή και τόλημρη. Εϊστε δεκαοχτώ έτών!... 'Επομένως, εϊστε πς ήλικια γιάου!... Κι' αούτό ένδιαφέρει όλους τούς εΐπατριδας της Γαλλίας!...

—Βεβαίωτα! παραδέχτηκε κ' ή πριγκήπισσα Κονδέ, ρίχνοντας τσευφρά θέμάματα πρós την βασιλόπιαδα Γάστωνα ντ' 'Ανζού.

Ο σπατάργης Ντορνάν, λάτρης τυφλός της πριγκήπισσας, την πηλοσίασε τότε γεμάτος άπό ζήλεια. «Έπίσης ο Σαλα κι' ο Ανιβιν', λάτρης της δούκισσας ντε Σεθρέζ, την πηλοσίασαν κι' αούτοι μέ ζήλεια. Μονάχα ο Κάισαρ της Βανδωβίς, ο 'Αλέξανδρος τών Βουρβώνων, ο Μοντιοσαντώ—Μπουτεβίλ κι' ο Μπερόν, έμεναν γαλήνιοι. Χαμογελοδσαν δίως ειρωνικά, θέλων-

τας τή δούκισσα Σεθρέζ και τή πριγκήπισσα Κονδέ νά έπιοφθαλιούν τόν Γάστωνα, ο όποιος θά γινόταν βασιλεύς, φιλοδένωντας ήδη ή καθεμιά νά τόν νυμφευθή γιά νά θάλη στό κεφάλι της τό βασιλικό στέμμα της Γαλλίας!...

Και τί θά άπογινόντουσαν τότε, Θεέ μου, οι παρόντες εκεί θαυμαστά και λάτρα, τών δυό αυτών φιλοδένων γυναικών;

Αούτο ίδίως σκεπτόταν, ο 'Αλέξανδρος τών Βουρβώνων και τό ειρωνικό χαμογέλο του γινόταν έντονότερο!

Όστόσο, ή δούκισσα ντε Σεθρέζ στερέρωσε στό ώραιο ξανθό κεφάλι της τόν δαντελλένιο πέπλο της, γέλασε μ' ένα κρυστάλινο γέλιο κι' έξακολούθησε:

—'Η Μαρία ντε Μοντανιέ, την όποια θέλει νά σάς δώσει γιά ούζυγο ο καρδιναίος, δέν μπορεί νά γίνη βασιλίσα της Γαλλίας!...

Τά λόγια αούτά, άντήχησαν σάν κεραυνός μέσα στην αΐθουσα. Ήυελλα τρόμου πέρασε άπάνω άπ' τά κεφάλια τών συνωμοτών.

Μονάχα ή 'Αννα ή Αούτριακή δέν χλώμασε.

Κι' ο βασιλόπιας Γάστων του 'Ανζού, ο άδελφός του νυν βασιλέως Λουδοβίκου Ιΐου, και ύποθήριος βασιεύς της Γαλλίας —μόλις θά έπετύγχανε ή συνωμοσία—τραύλισε σάν νά τόν άγγιξε ο έλάσας:

—Και τώς θά μπορούω νά παρελκίσω την ύπόθεσι του γάμου μου μέ την Μοντανιέ!... Πώς θά μπορούω νά την άναβάλλω διαρκώς, ώστού συντρίψουμε τόν καρδιναίιο και άνεθώ έγω στό θούλο της Γαλλίας;

Ε', τό λεγόντουσαν τρομερά πράγματα λοιπόν, στη συγκέντρωσι αούτή!... 'Ο Τραγκαθέλ, κρυμμένος πίσω άπ' την κουρτινά, άνατρίχιζε, ώστού συντρίψουμε τόν καρδιναίιο και άνεθώ έγω στό θούλο της Γαλλίας;

Ε', τό λεγόντουσαν τρομερά πράγματα λοιπόν, στη συγκέντρωσι αούτή!... 'Ο Τραγκαθέλ, κρυμμένος πίσω άπ' την κουρτινά, άνατρίχιζε, ώστού συντρίψουμε τόν καρδιναίιο και άνεθώ έγω στό θούλο της Γαλλίας;

Ε', τό λεγόντουσαν τρομερά πράγματα λοιπόν, στη συγκέντρωσι αούτή!... 'Ο Τραγκαθέλ, κρυμμένος πίσω άπ' την κουρτινά, άνατρίχιζε, ώστού συντρίψουμε τόν καρδιναίιο και άνεθώ έγω στό θούλο της Γαλλίας;

—Ποιός λοιπόν θά τή σώσει άπ' τό σκοτεινό έβρασο του χαμού της, άν όχι έγώ; μουρμουρίζει ο φτωχός Τραγκαθέλ, διαρκώς σκουπίζοντας τόν ιδρώτα του παγομένου μετώπου του.

Ένωτωματώ, ο Γάστων του 'Ανζού είχε καθίσει πάλι στην πολυθρόνα του, λαχανιασμένος, θαμπαμένος προκαταβολικά άπ' τή λάμψη του βασιλικού στέμματος της Γαλλίας, τό όποιο θά τοποθετούσαν—σύμφωνα όλοι—οι συνωμότες εκείνοι, στό κεφάλι του.

Στό θάθος της σκοτεινής του σκέψευς, ώρθωνόταν τώρα τό ζήτημα της άδελφοκτονίας!... Ναι, θά σκότωνε στην ανάγκη αούτος ο ίδιος, τόν βασιλέα άδελφό του, γιά νά τού άρπάξη τό στέμμα άπ' τό κεφάλι και νά τού φορέση στό δικό του!

Μά ένώ ο Γάστων ήταν τόσο συγχωμένος, κι' ένώ οι άλλοι συνωμότες ήσαν ακόμη τρομαγμένοι άπ' τό διλυγώδες σ'ν'διό τους, ή καθαρή, ή άτάραχη φωνή της θηριώδους όσο και θελκτικής δούκισσας ντε Σεθρέζ, άκούστηκε και πάλι:

—'Εκλαμπαρότατε δουέ ντ' 'Ανζού κι' έσείς, κύριοι, άκούστε με: 'Ο καρδιναίιος Ρισελιέ έπιδιώκει ένα σκοπό, τόν όποιο όλοι μας γνωρίζουμε... 'Επιδιώκει νά γίνη άπόλυτος κυρίαρχος της Γαλλίας, επιδιώκει την παντοδυναμία, μαζί μέ όλα τά έπακόλουθα της... Δηλαδή, μαζί μέ τόν πολυτελέστατο όιο, μέ τά υψώδη πλούτη, μέ τις ύπερτέρες τιμές... Θέλει νά γίνη βασιλεύς της Γαλλίας μας, χωρίς όμως τόν τίτλο και τό στέμμα του βασιλέως... Και όσο περνάει ο καιρός, τόσο και τό κατορθώνει: Σέ λίγο, κύριοι, ο καρδιναίος θά εϊνε ο δίχως στέμμα άπολυταρχικός βασιλεύς της Γαλλίας, ένώ ο βασιλεύς μας Λουδοβίκος Ιΐος θά εϊνε ένα οκτρό φάσμα, μιά σκιά βασιλέως, ένα κουρελιασμένο παιχνιδάκι στα χέρια του φοβερού καρδιναίου-πρωτοπαύρου του!...

Σταμάτησε λίγα λεπτά ή δούκισσα Μαρία ντε Σεθρέζ. Κύταζε γύρω της γιά νά δη τό άποτέλεσμα τών λόγων της. Κι' εϊδε στις λαχανιασμένες άναπνοές τών άλλων συνωμοτών, στά ώ-

αυτή τη μυστηριώδη φράση; ... Καί ποιοί ήταν αυτοί οι οποίοι θριασκόντουσαν τόσο κοντά στους συνομηθούς, ώστε να έχουν ακούσει όλα τρομαχτικά είναι λεγθή εκεί;...

Νοιώθοντας από τώρα κομμένο το κεφάλι τους από τον δήμο, οι τρομαγμένοι συνομηθείς, έβγαλαν από τα σπαθιά τους κι όρμησαν προς την κατεύθυνση του θρόνου: 'Ο άμεσος φόνος των άδικακρίτων' αυτόν ήταν ή μόνη έγγυσις για ή σωτηρία της δικής των ζωής!...

Θά σάς εξηγήσουμε άμέσως, τί είχε συμβή: 'Η στέγη του μεγάρου ντε Γκιζ', σκέπαζε ή θραυδιά εκείνη την τραγωδία και ήν κομωδία μαζί. Στήν «τιμητική αίθουσα» πλανόταν ό θάνατος. 'Η Άνωτος σχεδίαζε να σκοτώση τον Ρι-σελιέ σέ μονομαχία, ό Σαλαί έπιφορτιζόταν να δολοφονή τον βασιλέα Λουδοβίκο, ό αδελφός του βασιλέως δούξε του Άνζού θ' άνακρυσσόταν βασιλεύς, παίρνοντας για γυναίκα του ή γυναίκα του αδελφού του 'Αννα την Αυστριακή!... Κι' όλα αυτά τά αίματραπά σχεδία των συνομηθών, τά συνδίδεσαν τό φάσμα του δήμιου, του όποιου τό μοιραίο τεσκούρι πλανόταν ήδη από-νω από τά κεφάλια των τολημηρών αυτών ευπατριδών!

Αυτή ήταν ή τραγωδία... Έίκοσι θήματα όμως πιο πέρα, σέ μία άπ' τις πλαίνες αίθουσες, διαδραματιζόταν ή κωμωδία. Καί κοίτα πρόσωπά της ήταν ό Κορινιάν κι' ό Ρασκάς!

'Ο Τραγκαβάλλ τούς είχε άφίσει σέ μία απόμηση αίθουσα άόλυση, παίρνοντας τό σπαθί του Ρασκάς και τό στυλέτο του Κορινιάν. Τούς είχε άπειλήσει μέ θάνατο, άν τό κουνούσαν έστω κι' ένα θήμα από κεί.

Στήν άρχή έμειναν φρόνιμοι οι δυό κατάσκοποι. Προσπά-θησαν ν' άκούσουν κάτι, αλλά γρήγορα άπελπίστηκαν : 'Ηταν μακαριά ή αίθουσα των συνομηθών και μονάχα ένας άόσιτος ψιθύρος έφτανε ως εκεί που θριασκόντουσαν αυτοί. Τέλος, χασμουρήθηκαν. Κονιοστούθηκαν στό πάτωμα πλάι-πλάι κι' άρχισαν να τά λένε άναμεταξύ τους, για να περνή ή ώρα τους:

—Νά πάση ό διάβολος, άτυ-χοι φαηκάκια άπόψε ! έλεγε μουμουμένα ό Ρασκάς. Ξέφυγε μέσα από τά νείρια μας αυτός ό Τραγκαβάλλ!... Καί λί-γο έλειψε να μές διορθώση κιόλας!

—Πραγματικά φαηκάκια άτυ-χοι! έπιθεθαίμε ό Κορι-νιάν. Τόσα και τόσα φαγητά θριασκόντουσαν στό τραπέζι κι' άλλα τόσα κρασιά πρώτης δυ-νάμεως!... Δέν άργούσαν λι-γο άκόμη να ρθούν, εκείνοι κεί μέσα οι κακοροζίκτοι;

—Ναί, δέν άργούσαν λιγο άκόμη; στέναζε ό Ρασκάς.

—Σάν τί να λένε άραγε ; ρωτούσε ό Κορινιάν.

—Αχ, μονάχα εκείνοι κι' ό Τραγκαβάλλ τό ξέρουν! στέναζε ό Ρασκάς.

Κ' οι δυό μαζί κοπόπιν, πρόσθεταν: —Φαίνεται τί άμοιβές θα μές έδινε ό καρδινάλιος, άν του άποκαλύπταμε μέ τό «νί» και μέ τό «σίγμα», τά όσα φλυαρούν εκείνοι εκεί μέσα!...

—Υπάρχει ένας τρόπος! έπρε ύστερα από λιγη σκέψη ό Κο-ρινιάν.

—Ποιός; ρώτησε λαχταρισμένος ό Ρασκάς. 'Ο Κορινιάν δίστασε να τό πη άμέσως. Βυθίστηκαν αρκετή ώρα σέ σκέψεις. 'Απ' την «τιμητική αίθουσα» έντωμεταξύ, ό ψι-θύρος δυνάμεινε. Τά λόγια, ή φράσεις δέν άκούγοντουσαν, μά ό τόνος των κραυγών έδειχνε ξεαπύ: Σοβαρότατα πράγματα θα λεγόντουσαν εξάπαντος, εκεί!

—Τί να λένε, άραγε; έπρε πάλιν κλαυιάρικά ό Ρασκάς.

—Αχ, ό Τραγκαβάλλ κι' εκείνοι τό ξέρουν! άποκρίθηκε θλι-θερά ό Κορινιάν, σαγκλώνοντας από άνίσχυρη λύσσα τις κοκκα-λιάρικες γροθιές του.

—Γιά σκέψου!... ψιθύρισε ό Ρασκάς. Χρυσούς θα μές έκανε ό καρδινάλιος, άν τό λέγαμε τά όσα λένε εκείνοι εκεί μέσα!...

—Υπάρχει ένας τρόπος να τά μάθουμε! έπρε για δεύτερη φο-ρά ό Κορινιάν, σκεπτικός.

—Ποιός είν' αυτός ό τρόπος; Ξαναρώτησε μέ διπλοσία λαχτά-ρα ό Ρασκάς.

—Ναί!... 'Ο Ταγκαβάλλ!...

—Τί, θα μές τά πη λές, άν τον ρωτήσουμε; Ξεφώνησε κάποι; άπρόσεχτα ό Ρασκάς.

—Βλέπεις λοιπόν έτι είσαι ήλίθιος; τον μάλλωσε τότε πιχτά ό Κορινιάν. Καί φταίω εγώ, ποδώσα τό θυμά σου σ' ένα γου-ροβύ;... Μίλα σιγάτερα λοιπόν, και πρό παντός μη λές θ' α-κείες!...

'Ο Ρασκάς στή σαρκαστική αυτή ύπόμνηση του κατοικούνου, κατασκόκνισε μέσα στό σκοτάδι και φράσε άπ' τό πείσμα του. 'Ωστόσο, συγκρατήθηκε και ρώτησε:

—'Αμ' τότε;... Τί θέλεις να πής, άναφέροντας τον Τραγκα-βάλλ;

—'Απλούστατα, τό έξις; Θά συρθώμε άθόρυβα ως εκεί στήν κουρτίνα του, θα όρμησουμε άπάνω του, θα του βουλώσουμε τό στόμα, θα του μπήσουμε άμέσως τό ίδιο του τό μαχαίρι στό λα-ρύγγι του και θα καθήσουμε έμεις στή θέσι του!... 'Ετσι, θ' ά-κούσουμε όλα όσα λένε εκείνοι οι άλλοι και θα τά δώσουμε γαρρί και καλαμάρι στόν καρδινάλιο!...

'Ο φόβος για ή σοφή αυτή ιδέα του Κορινιάν διπλασίωσε τό πείσμα μέσα στήν ψυχή του Ρασκάς. Καί τό πείσμα αυτό έναν-των τό μοιητό αντίζηλου του, προκάλεσε και θύελλα αντίδρά-σεων μέσα του. Μούγκρισε λοιπόν άπερίσκεπτα:

—Σού απαγορεύω να πειράξης τον Τραγκαβάλλ!...

—Σασμός, γιατί θα σκοτώσω κι' έσέναν κι' έκείνον! ούρ-λιαζε πιχτά ό Κορινιάν, ύψώνοντας την κοκκαλιάρικη γροθιά του. Που θριασκεσαι, μωρέ, και φωνάζεις έτσι;... Θά μές άκού-σουν!...

—Μου είνε άδιάφορο! Ξεφώνι-σε ξετρελλαμένος ό Ρασκάς. Πρόσεξε εσύ μονάχα, να μην άγγίξης τον Τραγκαβάλλ!... Του γρεωστά ευγνωμοσύνη κι' έτσι δέν θα τον πιάσης!...

Τελίωσε!... Αυτό ήταν όλο! Τά ουδριλιάσματα αυτά του Ρα-σκάς πρόδωσαν στους συνομη-θεις την παρουσία και άδικακρι-των ξένων, μέσα στο μέγαρο ντε Γκιζ. Μουγκρητά όργηξε και θόρυθος και κλαγγές σπαθιών άκούστηκαν τότε άπ' την «τιμη-τική αίθουσα»...

Οι δυό κατάσκοποι, άκού-γοντας τό πανδαμόνιο που προ-κάλεσε ή άφροσύνη των, ήρθαν στά «συγκάλας» τους. 'Ενοίωσαν τί κίνδυνος τρομερός τούς ά-πειλούσε και κατατρόμαξαν. 'Αρπάχτηκαν λοιπόν χέρι μέ χέ-ρι—σύμμαχοι τώρα μπρός στόν κοινό κίνδυνο—κι' άρχισαν να τρέχουν μέσα στις σκοτεινές αί-θουσες, σάν νυχτοπαλία.

Κάθως έπρεσαν έτσι άσκολπι κι' Ξεαλλοι άπ' την τράραρα, βρέθηκαν στήν «τιμητική αίθου-σα» άκριθώς. 'Ηταν άδεια όμο-ως ή αίθουσα αυτή, τώρα γι-ατι όλοι οι συνομηθεις—γυναι-κες κι' άνδρες—είχαν όρμησει έξω. Τυφλωμένοι άπ' τά φθα- της αίθούσης αυτής οι δυό κα-τάσκοποι, σαστισμένοι κι' άκού-γοντας κραυγές και θλαστή-μες στήν πλαίνή αίθουσα που ήσαν κρυμμένος ό Τραγκαβάλλ, χώθηκαν άμέσως κάτω άπ' τό μεγάλο τραπέζι, γύρω στό όποιο καθόντουσαν πριν οι συνομη-θεις!...

Ήταν καλό τό καταφύγιο τους αυτό, γιατί τό θελοδιδονι-τραπεζομάνηλο, τό όποιο σκέπαζε αυτό τό τραπέζι, ήταν πολύ μακρύ, σερνόταν σχεδόν στόν τάπητα του πατώματος και τούς έκρυβε θαυμάσια...

'Εντωμεταξύ, στήν πλαίνή αίθουσα συνέβαιναν τά έξις δρα-ματικά: 'Όταν άκουσαν τό θόρυβο και ή φράσι εκείνη του Ρα-σκάς οι συνομηθεις, ετδαμε ότι τράθηξαν τά σπαθιά τους κι' ώρ-μησαν έξω. 'Ανοιγαν μέ προσοχή τις πόρτες, έτοιμοι για κάθε άπρόοπτο. 'Αναγκαστικά διάσθηκαν έτσι κι' άπ' την αίθουσα στήν όποια ήταν κρυμμένος ό Τραγκαβάλλ.

Προπορευόταν ό Μοντμορανού—Μπουτεβίλ, κρατώντας ένα κερλί στό χέρι και τό σπαθί του στό άλλο, έπειδή έγινε αυτός νύ- κάθετα πλησιέστερα στήν πόρτα της αίθούσης αυτή; Παληός μαθητής της 'Οπλομαχητικής 'Ακαδημίας των «Καλών Παιδιών» ό κόμης ντε Μοντμορανού, έμεινε κατάπληκτος μόλις άντικρυσε —φωτισμένον καλά άπ' τό κερλί πίσω άπ' την κουρτίνα του—τον Τραγκαβάλλ. Καί σταματώντας άπότομα, ξεφώνισε:

('Ακολουθεί)

'Ανοιγαν μέ προσοχή τις πόρτες...